

значення етапів побудови виховної системи; виявлення завдань та умов, за яких відбувається її становлення, функціонування й оновлення. Успішність управління створенням та розвитком виховної системи школи забезпечується єдиною метою, конкретним змістом діяльності кожного учасника та їх взаємодією з досягнення запрограмованих цілей. Ефективність управління розвитком виховної системи школи забезпечується створенням та реалізацією організаційно-педагогічних умов; створенням системи управління виховною системою школи.

Література

1. Александрова Е. Классный воспитатель и администрация школы: парадоксы сотрудничества / Е. Александрова // Директор школы. – 2003. – № 7.
2. Бех І. Духовна енергія вчинку / І. Бех // Освіта і управління. – 2005. – Т. 8. – № 1..
3. Курлянд З.Н. Сутність процесу виховання / З.Н. Курлянд // Лекції з педагогіки : навч. посіб. – О. : Південноукраїнський держ. пед. ін-т ім. К.Д. Ушинського, 1999. – 192 с.
4. Лактіонова Г. Виховання в епоху глобалізації: нові можливості, нові ризики / Г. Лактіонова // Шлях освіти. – 2005. – № 4.
5. Сорока Г.І. Сучасні виховні системи та технології : навч.-метод. посіб. для керівників шкіл, вчителів, класних керівників, вихователів, слухачів ППО / Г.І. Сорока. – Х., 2002. – 128 с.
6. Управление воспитательной системой школы: проблемы и решения / [под ред. В.А. Караковского, Л.И. Новиковой, Н.Л. Селивановой и др.]. – М. : Пед. общество России, 1999. – 264 с.
7. Гаврилин А.В. Управление школой как воспитательной системой / А.В. Гаврилин. – Владимир, 1993.
8. Караковский В.А. Воспитание? Воспитание... Воспитание! / В.А. Караковский, Л.И. Новикова, Н.Л. Селиванова. – М., 2000.
9. Маленкова Л.И. Воспитание в современной школе / Л.И. Маленкова. – М. : Ноосфера, 1999.
10. Щуркова А.Е. Воспитание: новый взгляд с позиции культуры / А.Е. Щуркова. – М., 1997.
11. Якиманская И.С. Разработка технологии личностно ориентированного обучения / И.С. Якиманская // Вопросы психологии. – 1995. – № 2. – С. 24–30.
12. Воспитательная система школы. – М., 1991. – 145 с.

ГАМАНЮК В.А.

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ТА МІЖНАЦІОНАЛЬНИЙ ВИМІР ШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ В НІМЕЧЧИНІ

Останнім часом у світі, особливо серед представників молодого покоління, значно посилюється інтерес до іноземних мов. Освітні системи адекватно відреагували на це і створюють відповідні умови для задоволення попиту на вивчення іноземних мов на всіх рівнях освіти: від початкової школи до системи підвищення кваліфікації. Володіння мовами є сьогодні обов'язковою кваліфікаційною характеристикою фахівців у всіх галузях. Подібні процеси відбуваються у всіх країнах. Україна, маючи досить широкі зв'язки з установами всього світу, не є винятком, тому вивчення позитивного досвіду країн, що розпочали процес інтенсифікації вивчення іноземних мов значно раніше, де умови багатомовності вже факт дійсності, буде корисним для нашої держави в пошуках ефективних шляхів підготовки висококваліфікованих спеціалістів зі знанням іноземних мов, здатних спілкуватися з носіями інших мов на належному рівні. Питаннями шкільної мовної освіти займалися переважно науковці ФРН, серед яких слід назвати К. Шредера, М. Рідла, Х.-Ю. Маттуш та інших. Вітчизняні дослідники розглядали переважно особливості системи загальної освіти (О. Соколова, Н. Абашкіна, Л. Пуховська, М. Соколова), а система мовної підготовки у межах шкільної освіти спеціально не вивчалася, тож проблема мовної довузівської підготовки у Німеччині є сьогодні актуальною і потребує детального вивчення.

Мета статті – визначити причини та умови інтенсифікації навчання іноземних мов у Німеччині, виявити особливості організації навчання іноземних мов у межах шкільної мовної освіти та мовної пропозиції у школах в умовах інтеграційних процесів та інтернаціоналізації суспільства.

Серед багатьох причин інтенсифікації навчання іноземних мов у Німеччині слід виділити зовнішні та внутрішні. До внутрішніх причин належать в першу чергу мовно-політичні міркування. У Німеччині співіснують декілька різних мов та культур. Це пов'язано з міграційними процесами ХХ ст., які стали наслідком зміни політичних режимів, війн світового та локального масштабу, з пропозиціями щодо роботи в часи економічного піднесення країни, політичними переслідуваннями та розвитком туризму. Так чи інакше, але процес комунікації в умовах багатомовного суспільства передбачає знання мов. З іншого боку, світ живе в добу стрімкого розвитку інформаційних систем та комунікативних технологій, які уможливають спілкування між людьми різних континентів, країн та культур, не зважаючи на кордони та відстані. Людство досягло небаченого рівня мобільності. Розвиток індустрії споживчих товарів та розширення ринків збуту, політичне й культурне зближення представників різних спільнот, їх інтернаціоналізація й інші факти свідчать про потужні глобалізаційні процеси, а це, у свою чергу, потребує певного рівня розвитку іншомовної компетенції з метою успішного спілкування.

Суттєвим є також і подальше об'єднання країн Європи та пов'язані з цим перспективи для Німеччини в межах Європейського Союзу та поза ними. Об'єднання як шлях до створення нової культурної та політичної ідентичності можливе лише за умови збереження Європою свого багатомовного та полікультурного характеру. Вже зараз Рада Європи наполягає на тому, щоб кожен громадянин володів як мінімум трьома іноземними мовами. Розвиток країн, який ґрунтується в першу чергу на національній основі й тоталітарній мовній та культурній політиці, вже давно в минулому. Майбутнє безсумнівно буде багатомовним, а професійний, економічний та особистісний успіх будуватимуться на багатомовності громадян. До такого майбутнього в умовах полікультурного та багатомовного майбутнього підрастаюче покоління має готуватися вже у ранньому віці, починаючи з дитячого садка, продовжувати у курсі шкільної освіти і завершувати професійною підготовкою в рамках системи безперервної освіти.

Конференція міністрів культур Німеччини вже на початку 1990-х рр. оприлюднила свої основні вимоги до шкільної освіти країни з погляду європейської та міжнародної політики в цій сфері. Згідно з рекомендаціями 1990 р. школи мали надавати знання про:

- географічне розмаїття європейської зони з її природними, соціальними та економічними структурами;
- політичні та суспільно-політичні структури;
- основні напрями розвитку, ознаки та особливості спільної для всіх країн європейської культури;
- багатомовність у Європі та зумовлене цим культурне багатство;
- рівність інтересів і спільну діяльність у межах Європи щодо вирішення економічних, екологічних, соціальних та політичних проблем;
- завдання та методи роботи європейських установ та організацій [1].

Упровадження основних положень було покладено на дисципліни суспільно-політичного та економічного напрямку, а також на мовні дисципліни: рідну та іноземні мови і літературу. Відповідний зміст було внесено до навчальних планів та програм, крім того, пропонувалося використовувати з цією метою різноманітні міждисциплінарні проекти, конкурси, шкільні партнерства та обміни, міжнародні обміни вчителів тощо. У підручниках та навчальних посібниках тема “Європа та європейці” посіла важливе місце, а педагогічні інститути та освітні установи з питань політичної освіти земель та країни в цілому мали розробити та підготувати відповідні навчальні матеріали та інформативні збірники.

З метою подальшого розвитку Міністерство культур запропонувало також вжити таких заходів:

- покращити мотивацію учнів та вчителів до опрацювання європейської тематики шляхом залучення до участі у двосторонніх та багатосторонніх обмінах, зустрічах, проектах та іншомовній практиці;
- сприяти білінгвальному навчанню;
- враховувати європейський вимір у процесі підготовки педагогічних кадрів, що стосується вивчення іноземних мов;
- вважати достатній рівень знання іноземних мов ключовою фаховою характеристикою [1].

Німецькі школярі та викладачі досить інтенсивно використовують можливості, що пропонуються різними програмами, серед яких слід назвати SOCRATES, для набуття спеціальних, методичних, мовних та міжкультурних компетенцій у межах європейського простору.

Провідну роль у питаннях ознайомлення учнів з культурою сусідніх держав, розвитку міжкультурної та мовно-комунікативної компетенції, і, нарешті, виховання готовності до порозуміння та толерантного ставлення до інаковості відіграють заняття з іноземної мови. Хоча іноземним мовам у Німеччині завжди приділялося багато уваги, останнім часом їх вивчення набуло інтенсивного характеру, а провідною ідеєю стала версифікація мовної пропозиції в середніх закладах освіти всіх рівнів. Для загального розвитку вивчення іноземних мов важливими є положення двох документів: “Ідеї щодо концепції вивчення іноземних мов” Міністерства культур від 1994 р. та доповіді конференції Міністрів культур від 2004 р. “Іноземні мови у початковій школі”, яка пропонує оглядовий опис сучасного стану викладання іноземних мов та концепцій щодо їх вивчення. Майже у всіх землях Німеччини іноземна мова є предметом для обов’язкового вивчення вже у 3–4-му класі. У професійних школах інтенсивно вивчається фахова іноземна мова. Значно збільшилася кількість учнів, котрі вивчають малопоширені мови: італійську та іспанську, а у прикордонних регіонах введені, наприклад, датська, нідерландська, польська, чеська мови. Є спроби введення білінгвального навчання на різних рівнях шкільної освіти.

Через недостатні знання іноземної мови ускладнюється налагодження співпраці, що характеризується розумінням і толерантністю.

Саме “маленькі країни” є “великими” з огляду на вивчення ними іноземних мов [2]. Вони, як правило, багатомовні і здатні без проблем порозумітися зі своїми сусідами. Багатомовність вважається дуже важливою з політичної точки зору для процесу європейської інтеграції, тому що мови – це більше, ніж просто

інструмент для порозуміння. Вони є показником національної ідентичності та багатства європейської культури. Іншомовна компетенція є основою для кожного міжкультурного спілкування, розширює знання про іншого та інтегрує їх до власної картини світу. Отже, міжкультурна компетенція стає ключовою для того, щоб вистояти у світі глобалізації.

Сьогодні в Німеччині розробляються концепції навчання іноземним мовам уже у початковій школі. Саме вона має орієнтуватися на інтереси дітей, на полікультурні та багатонаціональні умови їх існування. Іноземні мови наявні в повсякденному житті школярів, вони стикаються з ними у школі, де навчаються діти мігрантів, у сусідів, під час відпустки, у торговельних центрах, у музеях, а найчастіше у засобах масової інформації, в першу чергу в мережі Інтернет. Навіть не вивчаючи у школі іноземну мову, школярі початкової школи демонструють певні знання лексики, особливо тієї, що тематично пов'язана зі сферами “Їжа”, “Одяг та засоби догляду за тілом”, “Спорт”, “Музика”, “Реклама”, “Телебачення та радіо”, “Кіно”. Таким чином, інтернаціоналізація повсякденного життя дітей відбувається невідомо, але досить ефективно. Тому доцільно починати вивчення іноземних мов у молодшому віці. По-перше, діти молодшого віку швидше засвоюють мову, а по-друге, це створюватиме добрий фундамент для вивчення іноземних мов на подальших етапах шкільної освіти. У квітні 2009 р. Баварський союз вчителів нагадав Міністерству культур Німеччини про необхідність термінової розробки концепції шкільної мовної освіти, що стосується вивчення іноземних мов. “Мають бути напрацьовані конкретні ідеї про введення іноземних мов та щодо організації навчального процесу починаючи з дитячого садка до отримання документа про повну середню освіту”, – наголосив президент союзу К. Венцель [2]. Вивчення іноземної мови має розумітися як безперервний процес, у якому зміст і цілі навчання кожного окремого етапу навчання ґрунтуються на принципах наступності та послідовності й впливають один з одного. Союз запропонував свій проект, у якому було визначено рамкові умови навчання іноземної мови у школі у 2007 р., але цей проект не було підтримано. Серед критичних зауважень були в першу чергу нарікання на відсутність чітких вимог щодо того, яким чином відбувається перехід від початкової мовної освіти до навчання мови у 5–6-х класах, та конкретних пропозицій стосовно кваліфікаційного рівня викладачів [4].

К. Венцель назвав граничні рамки між різними етапами шкільної освіти та вимогами до вивчення іноземних мов у різних типах шкіл проблематичними. Викладачі працюють на власний розсуд, більшість з них не бачить узгодженості змісту мовної підготовки на різних етапах шкільної освіти, немає єдності й у питаннях багаторівневої підготовки в системі педагогічної освіти. Щодо методики навчання у вчителів теж немає єдності. Так, навчання в початковій школі з точки зору одних має бути орієнтованим на практичне використання мови чи на результативність навчання. Аналогічні питання виникають і у сфері дошкільної підготовки. Отже, першорядними для вирішення питання були такі: узгодити зміст мовної освіти у рамках викладання іноземних мов між різними ступенями шкільної підготовки, визначити методи та форми роботи на кожному з них і розробити вимоги до кваліфікаційних характеристик учителів, що працюватимуть на кожному етапі мовної підготовки – від дитячого садка до післядипломної освіти та зміст їх методико-дидактичної підготовки [2].

У професійних школах навчальним планом передбачено вивчення хоча б однієї іноземної мови. Найчастіше – це англійська мова. Французьку вивчають у тих закладах, які орієнтовані на фахову підготовку спеціалістів туристичної та торговельної галузей.

Усе частіше постає необхідність навчання іноземних мов у рамках німецької професійної освіти. На першому плані – англійська мова, насамперед через її використання у галузі інформаційних та комунікаційних технологій; на другому – французька. Але досить поширеними є також і мови сусідніх держав у зв'язку з існуванням значної кількості їхніх представництв, підприємств та необхідністю спілкування у прикордонних зонах.

З 1999 р. у професійних школах Німеччини випускники отримують також і сертифікат, що підтверджує володіння іноземною мовою на фаховому рівні. Це пов'язано з прийнятим у 1998 р. КМК “Рамковим положенням про сертифікацію знання іноземної мови у професійній освіті”. Сертифікат орієнтується на запропоновані Радою Європи “Загальноєвропейські рекомендації з мовної освіти” і надає роботодавцю уявлення про рівень володіння мовою.

Розуміння та порозуміння у глобалізованому світі може відбуватися лише за умов безпосереднього міжкультурного спілкування, зустрічей, обміну конкретною інформацією, досвідом повсякденного життя носіїв мови та безпосереднього контакту з іншомовною культурою. Такі умови створює програма SOCRATES та програми так званої “шкільної виробничої практики”.

Розширення мовних, культурних та суспільно-політичних перспектив школярів має велике значення не лише для процесу єднання Європи як економічного простору, а й для розвитку та поглиблення європейської свідомості та почуття єдності. Спілкування між людьми передбачає наявність спільної мови, а це означає, що принаймні хоча б один з комунікантів володіє мовою співрозмовника. Знання багатьох іноземних мов є запорукою успішного особистого та професійного життя, мобільності та інтеграції у Європі.

Девізом Європейського року мов був “Мови відкривають двері”. Європа відрізняється не тільки значними економічними здобутками, а й розмаїттям мов та культур. Для Європи важливо, щоб задля розуміння та порозуміння були зруйновані мовні кордони. Завданням сьогодення є мотивація людей до вивчення як мінімум двох іноземних мов. Вивчення мов покращує індивідуальні перспективи у житті, робить людину мобільною, дає можливість брати участь у суспільному та культурному житті Європи, відкриває доступ до ринків праці.

Фундамент мовної освіти закладається у школі. Саме в молодшому віці вивчення іноземних мов є найлегшим, але воно не повинно припинятися і після закінчення навчання у школі, воно має стати складовою безперервної освіти.

Характерною рисою німецької мовної шкільної освіти є широка мовна пропозиція та значна кількість годин, що відводиться на вивчення іноземних мов. Це становить близько 16% загальної кількості навчальних годин, тоді як середній показник Європи – 11%. Останнім часом мовна пропозиція у школах стала більш диференційованою та різноманітнішою. Крім традиційних для Німеччини класичних (грецької та латинської) мов, а також сучасних (англійської, французької, іспанської тощо), деякі школи пропонують і екзотичні мови – японську, китайську, турецьку.

У Німеччині у школах всіх рівнів та на всіх ступенях шкільної освіти домінуючою залишається англійська мова. Гімназисти вивчають її протягом 7–9 років, а учні основних, реальних шкіл – 6. Рівень знань, на думку дослідників, незалежно від типу школи та терміну навчання низький, а з точки зору практичного володіння навіть малопомітний. Англійська мова має проблеми предмета масового вивчення. Є безліч недостатньо мотивованих школярів та дуже мало зацікавлених вчителів. Німецькі вчителі стосовно навчання кваліфікованого усного мовлення лінгвістично та методично не підготовлені. Ця проблема відома майже всім країнам Європи. Введення вивчення курсу англійської мови вже на початковому етапі навчання призвело лише до того, що 90% школярів відтепер у школі вивчають англійську мову протягом 8–11 замість 6–9 років з тим самим результатом. Інші мови вивчаються переважно у межах білінгвального навчання. Серед основних причин такої мовної пропозиції можна назвати три:

1. Бажання батьків, не дуже обізнаних з питань мовної політики.
2. Інертність системи.
3. Відсутність бажання у міністерства фінансів витратити кошти на перебудову системи, яка працює.

Частково фрагментарні знання англійської мови компенсуються у дорослому житті за рахунок мовних курсів та поїздок на відпочинок.

Покращення рівня навчання та викладання іноземної мови має якісний та кількісний аспект. Кількісний аспект пов'язаний зі:

- скороченням кількості часу, відведеного на вивчення англійської мови сьогодні (до шести років) та створення додаткових можливостей для мотивованих школярів;
- передачею вивільненого часу на вивчення альтернативних мов (мов сусідніх держав, інших європейських мов, мов національних меншин тощо);
- переглядом статусу англійської мови як обов'язкової першої іноземної.

Якісний аспект також є дуже важливим. Наголошується на тому, що викладання англійської мови не підходить для умов Європи. Англійська вивчається як мова міжнародного спілкування без урахування мовної та культурної проблематики континенту. Викладання англійської мови, щоб бути ефективним у Європі, має відповідати таким умовам:

- навчати мови з урахуванням її ролі як мови міжнародного спілкування саме у Європі. Це має знайти відображення в навчальних матеріалах;
- надавати інформацію про інші мови світу за рахунок зіставного аналізу;
- викладати англійську мову так, щоб на її базі уможливити вивчення інших мов (інтернаціоналізми, універсалії у граматиці, фонетиці, слова та морфеми, що зустрічаються в різних мовах);
- ознайомлювати з різними техніками навчання та різними видами комунікативної діяльності [3].

Загальними для викладання іноземної мови у межах Європи мають бути такі положення:

1. Мовленнєва компетенція та повсякденні культура мають бути у центрі уваги.
2. Заняття повинні мати ознаки комунікативного тренінгу. На заняттях необхідно обговорювати актуальні теми, а саме: мова, культура та ідентичність;

втрата мови, зникнення мови; багатомовність; влада на основі мовного чинника, мовний імперіалізм; роль міжнародних мов; зміни мови; рівні та стилі мови.

3. Наразі актуальним є викладання мови з урахуванням міжкультурного компонента, що розуміють як розгляд чужої мови та культури зблизька, а не дистанційовано [3].

Європа майбутнього – це Європа регіонів. Традиційні національні кордони перетворилися на адміністративні кордони, але беручи до уваги єдність Європи, все ж слід наголосити на тому, що вона відрізняється розмаїттям мов, культур та традицій. Тому постає необхідність навчати мови в рамках єдиної реформованої системи шкільної та педагогічної освіти, але за умов урахування міжкультурних чинників. Крім того, вчителі мови мають бути об'єднані в межах Європи на мультілінгвальній основі у союзи, прикладом яких може слугувати Міжнародний союз вчителів німецької мови.

Викладене вище дає змогу зробити такі **висновки**: у Німеччині, яка сьогодні є показовим прикладом мультикультурного суспільства, проблема мовної освіти вирішується на державному рівні, а її розв'язання є передумовою вдалого спілкування та порозуміння в суспільстві, що має всі ознаки мультикультурного. Задля вирішення цієї проблеми та відповідно до вимог Ради Європи вивчення іноземних мов рекомендовано на початковому етапі освіти, у навчальні плани включено як мінімум три іноземні мови, домінуючою визнана англійська мова, але останнім часом простежується тенденція до розширення мовної пропозиції. Навіть вивчення англійської мови як мови міжнаціонального спілкування не є самоціллю, а розглядається як основа для подальшого вивчення інших мов.

Особлива увага приділяється комунікативному аспекту вивчення мов з урахуванням міжкультурних знань, розширенню мовної пропозиції за рахунок тих мов, які представлені сьогодні у мовному ландшафті Німеччини, та мов сусідніх держав, а також мов тих країн, що відіграють важливу роль у світовій економіці й у політичному житті континенту та світу.

Суттєвий внесок до інтенсифікації вивчення іноземних мов роблять міжнародні проекти в гуманітарній сфері, програми обміну та робота різних союзів та спілок.

Уніфікація навчання мов і створення структурованих програм та навчальних планів є запорукою вдалої інтегрованої мовної освіти у загальноєвропейських межах. Тому цим питанням, а також розробці відповідного навчального матеріалу, створенню підручників та посібників приділяють велику увагу.

Багатомовність у Європі та в Німеччині, прагнення до виховання толерантного ставлення до інших культур та мов, до мобільності у межах ЄС стали причиною значної популярності білінгвального навчання, результатом чого є отримання документа про середню освіту двох держав. Таким чином, системи освіти країн Європи пристосовуються до нових умов полікультурності та багатомовності, метою чого є створення нової спільноти, здатної знаходити спільну мову з представниками різних культур без ускладнень та конфліктів.

Література

1. Die europäische und internationale Dimension im Schulwesen: Eurydice-Deutschland [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.eurydice.org.
2. Fremdsprachenunterricht in Europa – der Beitrag der Schulen und der Schulpolitik in der Bundesrepublik Deutschland. – Rede des Ministers Prof. Dr. Kauffold (Mecklenburg-Vorpommern) an Konferenz “Kleine und große Sprachen im (zusammen) wachsenden Europa”. – 2001. – Von 8–10.

РИТОРИЧНА АРГУМЕНТАЦІЯ ЯК ЗАСІБ ПЕРЕКОНУВАЛЬНОГО ВПЛИВУ МАЙБУТНІХ РЕКЛАМІСТІВ

Актуальність зазначеної проблеми зумовлена тим, що на сучасному етапі соціального, культурного та науково-технічного розвитку суспільства відбувається якісне розширення рекламної комунікації, підвищення вимог до рекламістів, їх мовлення (рекламного тексту), яке є потужним засобом переконувального впливу на потенційних споживачів об'єкта рекламування.

Різні аспекти проблематики переконувального впливу досліджуються у рамках психології спілкування (О. Леонтьєв, Б. Ломов, Т. Дрізе), навчання мовної діяльності (І. Зимня), психолінгвістики (А. Брудний, О. Леонтьєв), соціальної психології (Ю. Шерковін, А. Хараш, А. Назаретян), педагогічної психології (М. Менчинська, Г. Залеський). Пов'язані з цією проблематикою дослідження проблем конформізму (А. Петровський, В. Чудновський, А. Сопіков), вивчення смислового бар'єра у вихованні (Л. Славіна, Л. Божович), внутрішніх бар'єрів формування самосвідомості (В. Столін, Ю. Пеліпейченко). Значний внесок в обґрунтування та розвиток основних положень психологічного впливу зробив В. Куліков. О. Самборська зосередила увагу на визначенні соціально-психологічних механізмів переконувального впливу. Теоретичні засади логічної аргументації під час процесу переконання розроблені В. Гладунським, Є. Войшвилло, Ю. Івлєвим та іншим.

Спроби вивчення переконання як комунікативного процесу, хоч і мають певну історію, але все ж не акцентують уваги на формуванні в майбутніх рекламістів умінь переконувати, аргументувати власні думки, доводити істину шляхом умовиводів, оперувати прийомами аргументації у професійній діяльності, повсякденному житті.

Метою статті є обґрунтування риторичної аргументації як засобу переконувального впливу майбутніх рекламістів та засобів їх підготовки до здійснення переконувальної комунікації, аргументації власних думок.

Відповідно до мети були поставлені завдання: з'ясувати сутність, структуру переконувального впливу та його значення для комунікації рекламістів; проаналізувати різні підходи до визначення сутності аргументації як важливого засобу обґрунтування теоретичних положень; розкрити класифікацію способів аргументації (універсальні та неуніверсальні); обґрунтувати засоби підготовки майбутніх рекламістів до здійснення переконувальної комунікації, аргументації власних думок.

Питання про роль і значення переконувального впливу в процесі комунікації розглядають багато науковців, проте найцікавіші результати отримали дослідники експериментальної риторики (демонструє можливості підвищення ефективності переконувального впливу, враховуючи індивідуальні особливості людей, їх соціальні установки, правила конструювання повідомлень) Йельського університету, наголосивши на існуванні "*переконувальної комунікації*" [11] – сукупності заходів, спрямованих на підвищення ефективності мовного впливу.